

МАЛЪК КАТЕХИЗИС

за

Деянието на себепринасяне

на св. Тереза на Младенеца Исус

като всесъженна жертва

на Милосърдната любов на добрия Бог

Този МАЛЪК КАТЕХИЗИС има за цел да отговори на многобройните въпроси на вярващите, които искат да подражават на св. Тереза на Младенеца Исус в нейното *Деяние на себепринасяне като всесъженна жертва на Милосърдната любов на добрия Бог*, но се нуждаят от допълнителни разяснения.

Струва ни се полезно за тяхно просвещение и за утеха на мнозина да изложим тук по ясен начин, в съответствие с оригиналните текстове на светицата и поученията, които тя дава на своите послушнички, всички нейни мисли за това деяние – ново в историята на Светата Църква и спонтанно избликнало от сърцето ѝ в разцвета на нейния духовен живот.

Света Тереза изповядва, че „**океани от благодати**“ заливат душата ѝ веднага след това принасяне на 9 юни 1895 г. Нейната мечта е да осигури същата полза за всички души с добра воля, които искрено желаят да обичат добрия Бог и да Му служат...

Дано тези скромни страници насърчат всички тях, за да откликнат на нейната настойчива покана да извлекат на свой ред същия благословен опит от Божествените милости.

Кармитиките от Лизьо

* * *

„Нека направим своя тази молитва на св. Тереза на Младенеца Исус:
О, Исусе, умолявам Те да сведеш божествения Си поглед към голям брой малки души и да Си избереш в този свят цял легион от малки жертви, достойни за Твоята любов!“

(Н. Св. Пий XI, проповед по време на литургията за канонизацията на св. Тереза на Младенеца Исус)

„Няколко дни след принасянето в ЖЕРТВА на МИЛОСЪРДНАТА ЛЮБОВ започнах Кръстния път в хора, когато изведнъж усетих, че съм ранена от такъв огън, че си помислих, че ще умра. Не знам как да обясня това чувство: няма сравнение, което да ни позволи да разберем интензивността на този пламък. Струваше ми се, че невидима сила ме потапя изцяло в огъня. О, какъв огън! Каква сладост! Още една минута, една секунда и душата ми щеше да се отдели от тялото ми!“

(Св. Тереза на Младенеца Исус)

„Малко души достигат до нещо толкова велико, но някои са достигали, особено душите на онези, чиито добродетел и дух е трябвало да се разпространят в потомството на духовните им чеда, защото Бог дава на отделните души богатство и ценност в начатъците на Духа според по-голямото или по-малко наследство, което е трябвало да имат тяхното учение и дух.“

(Св. Йоан Кръстни, *Жив пламък на любовта*)

СЕБЕПРИНАСЯНЕ

на света Тереза на Младенеца Исус като всесъжenna жертва на Милосърдната любов на добрия Бог

[1] О, Боже мой, Троице блажена, желая да Те обичам и да събуждам любов към Теб, да се трудя за прославата на Светата Църква, спасявайки душите на земята и избавяйки онези, които страдат в чистилището. Желая да изпълнявам съвършено Твоята воля и да достигна до степената на слава, която си ми приготвил в Твоето царство; с една дума, желая да бъда свята, но усещам своята немощ и Те моля, о, Боже мой, Ти Сам да бъдеш моята святост.

[2] Тъй като Ти ме обикна дотолкова, че да ми отдадеш Своя единороден Син, за да бъде мой Спасител и мой Жених, безкрайните съкровища на Неговите заслуги ми принадлежат; аз Ти ги принасям с чувство на щастие, умолявайки Те да ме гледаш единствено чрез Образа на Исус и в Неговото Сърце, горящо от любов.

[3] Принасям Ти и всички заслуги на светците на небето и на земята, техните деяния на любов, както и тези на светите ангели; и накрая Ти принасям, о, Троице блажена, любовта и заслугите на Пресветата Дева, обичната ми Майка – на нея предавам моето приношение, молейки я да Ти го поднесе. Нейният божествен Син, мой Жених възлюбен, ни каза в дните на Своя земен живот: „Каквото и да поискате от Отца Ми в Мое име, Той ще ви даде!“ Затова съм сигурна, че Ти ще изслушаш моите желания; знам това, о, Боже мой! Колкото повече исках да дадеш, толкова повече ме караш да желая. Усещам в сърцето си огромни желания и с упование Те моля да дойдеш да завладееш моята душа. Ех, не мога да приемам Светото Причастие толкова често, колкото желая; но, Господи, не си ли Ти Всемогъщ?... Пребъдвай в мен като в дарохранилницата, никога не се отдалечавай от Твоята малка хостия...

[4] Бих искала да Те утешавам за неблагодарността на злите и Те умолявам да ме лишиш от свободата да не Ти угаждам, и ако от слабост понякога падам, нека веднага Твоят божествен поглед пречисти душата ми, изгаряйки всичките ми несъвършенства като огън, преобразяващ всичко в себе си...

[5] Благодаря ти, Боже мой, за всички благодати, които си ми давал, и по-особено за това, че ми помогна да премина през горнилото на страданието. С радост ще Те съзерцавам в последния ден, когато ще носиш Кръста като царски жезъл. Понеже благоволи да ми дадеш в наследство този тъй безценен Кръст, надявам се на Небето да бъда на Теб подобна и да видя да блестят върху прославеното ми тяло свещените белези от Твоите страдания...

[6] След изгнанието на земята се надявам да отида да се наслаждавам на Теб в нашето Отечество, ала не искам да трупам заслуги за Небето, искам да се трудя единствено за Твоята Любов с едничката цел да Ти доставям радост, да утешавам Пресвятото Ти Сърце и да спасявам души, които ще Те обичат вечно.

[7] Във вечерта на този живот ще се явя пред Тебе с празни ръце, защото не Те моля, Господи, да броиш моите дела. Всичките ни правди са нечисти пред Твоите очи. Затова искам да се облека в Твоята справедливост и да получа от Твоята Любов вечното притежание на Теб Самия. Не искам друг престол и друга корона освен Тебе, Възлюбени мой!...

[8] Пред Твоите очи времето не означава нищо, един ден е като хиляда години, следователно Ти можеш в един миг да ме подготвиш да се явя пред Тебе...

[9] За да живея в деяние на съвършена любов, **аз се принасям като всесъжenna жертва на Твоята Милосърдна любов**, като Те умолявам да ме изгаряш безспир, оставяйки в душата ми да преливат потоците на БЕЗКРАЙНА НЕЖНОСТ, които са скрити в Теб, и така, о, Боже мой, да стана мъченица на Твоята Любов!...

[10] Нека това мъченичество, след като ме подготви да се явя пред Теб, най-накрая ми донесе смъртта и душата ми да се устреми незабавно към вечната прегръдка на Твоята МИЛОСЪРДНА ЛЮБОВ...

[11] Искам, о, Възлюбени мой, с всеки удар на моето сърце да Ти подновявам това приношение безброй пъти, докато изчезнат сенките и аз мога да Ти изказвам отново и отново моята любов във вечното лицезрение!..."

Мария Франсоаз Тереза на Младенеца Исус и на Светия Образ

Празник на Пресвета Троица,
9 юни в годината на благодатта 1895

I.

Преди принасянето на Милосърдната любов

Разяснения и предварителни бележки

1. Каква е целта на това деяние на себепринасяне?

Да утеши добрия Господ за отказа на създанията да приемат Любовта, която Той иска да им даде.

2. Как човек може да даде на Бога тази утеха?

Като Му предложи сърцето си, така че „Той да остави в него да преливат потоците на безкрайната Му нежност“¹.

3. Няма ли това деяние други намерения?

Вярно е, че в него се споменават и други намерения, но всички те се свеждат до основната цел, която току-що определихме.

Ето какво казва по този въпрос св. Тереза на Младенеца Исус: „Искам да се трудя единствено за Твоята Любов с едничката цел да Ти доставям радост, да утешавам Пресвятото Ти Сърце и да спасявам души, които ще Те обичат вечно“.

Виждаме, че желанието ѝ да спасява души е само второ намерение, защото, ако иска да ги спаси, то не е толкова за тяхно лично щастие, колкото за да се отдаде повече любов на добрия Бог.

4. Кога е началото на това деяние?

Св. Тереза на Младенеца Исус ни съобщава за него в книгата за своя живот:

„През 1895 г., пише тя, *получих благодатта да разбера повече от всякога колко Исус желае да бъде обичан.*

Мислех за душите, които се принасят в жертва на Божията справедливост, отклонявайки наказанията, отредени за грешниците, като ги привличат върху себе си; намерих, че тази жертва е велика и щедра, но съвсем не се чувствах склонна да я извърша.

‘О, Божествени мой Учителю – провикнах се от дълбините на сърцето си – само Твоята Справедливост ли ще получава жертви на всесъжение? А Твоята Милосърдна любов не се ли нуждае също от тях? От всички страни тя е непозната, отхвърлена... Сърцата на тези, на които Ти желаш да я отдадеш, се обръщат към тварите, търсейки от тях щастие и една клетка мигновена обич, вместо да се хвърлят в Твоите обятия и да бъдат разпалени от сладостния огън на Твоята безкрайна Любов.

О, Боже мой, Твоята пренебрегната Любов няма ще остане заключена в Сърцето Ти? Струва ми се, че ако би намерил души, които да се поднесат като Жертвено всесъжение на Твоята любов, Ти би ги изгорил бързо и би бил щастлив да не задържаш пламъците на безкрайната нежност, затворени у Тебе.

Ако Твоята Справедливост търси да бъде удовлетворена, тя, която се разпростира само върху земята, колко повече Твоята Милосърдна любов желае да разпали душите, тъй като Твоето Милосърдие се издига чак до небесата.

О, Исусе, нека бъде аз тази щастлива жертва, изгори тази малка хостия с огъня на божествената Си любов!“ (История на една душа, с. 130)

5. Защо се използва изразът „Милосърдна любов“?

Милосърдие според тънката етимология, която му приписва св. Августин – *miseris-cor-dare*, означава: „да дадеш сърцето си на окаяните“.

Душата, принасяща се в жертва на Милосърдната любов на добрия Бог, се обръща в цялата си окаяност към този неизразим стремеж на божественото Сърце, който неудържимо Го подтиква да се излее изцяло върху това, което е ниско и презряно.

¹ Пасажите, отпечатани в курсив и поставени в кавички, цитират думи на св. Тереза на Младенеца Исус или фрагменти от нейни произведения.

6. Каква трябва да е нагласата на душата, която иска да привлече в себе си тази Милосърдна любов?

Нагласата трябва да бъде на *доверчиво смирение*. Душата трябва да се поднесе на добрия Господ като *празен съд*, за да може Той да излее в нея потоците на Своята Любов, или като очакващо огнище, в което Той ще постави искрата, което Той ще разпали с буйни пламъци, в които тя би искала да изгори.

7. Не трябва ли тя първо да поправи грешките си, или поне да се усъвършенства по някакъв начин?

Тя се отдава такава, каквато е, без никаква подготовка: безполезно е желанието ѝ да започне, като принесе чист плод, или да отстрани примесите; *Любовта*, подпомогната от нейната добра воля, *ще извърши тази работа*².

8. Защо е използвана думата „жертва“?

Св. Тереза на Младенеца Исус използва думата *жертва*, за да отбележи *пълното си отдаване* на божествената Любов, желанието личният ѝ живот да изчезне, сякаш погълнат от тази Любов. Тя си служи с израза *жертва на любовта*, противопоставяйки го на *жертва на справедливостта*, в спонтанен изблик на толкова деликатното си сърце, което не иска най-прекрасното качество на Бога да бъде признато за по-малко от другото, което отдавна има своите *жертви*.

9. Какво означава думата „всесъжение“?

Според мисълта на светицата *всесъжение* означава, че душата, потопена „в *сладостната пещ на безкрайната Любов на добрия Бог*“, се стреми да бъде *изцяло погълната* в него и да се преобрази така, че *да се превърне в огън* от постоянния досег с божествения Огън.

---

² „И ще обърна против тебе ръката Си и като в луга ще очистя от тебе сместа и ще отдели от тебе всичко оловно“ (Ис. 1:25).

10. Това ли всъщност тя нарича „мъченичество“?

Мъченичеството, което трябва да съпътства нейния живот, е състоянието на душата, създадено от *безкрайната нежност* на Бога, *преливаща* без мярка, по думите на св. Тереза, в едно човешко сърце, което по необходимост е ограничено:

„*Умолявам Те*, казва тя, *да оставиш в душата ми да преливат потоците на безкрайна нежност, които са скрити в Теб, и така да станат мъченица на Твоята Любов, о, Боже мой!*“. Тя завършва мисълта си така: „*Нека това мъченичество, след като ме подготви да се явя пред Теб, най-накрая ми донесе смъртта*“.

Тази несъразмерност между *безкрайната нежност* на Бога и *ограниченото* сърце на бедното малко създание един ден ще разкъса смъртната му обвивка: това е смъртта от любов.

11. Но не можем ли смирено да си помислим: „Аз не съм призван към тези висоти, това деяние не е за мен“?

Нека се вслушаме в думите на св. Тереза на Младенеца Исус: „*Именно моята слабост ми дава дързостта да се принеса в жертва на Твоята Любов, о, Исусе!*“ И още: „*Колкото по-слаб и окаян е човек, толкова по-подходящ е да се отдаде на тази поглъщаща и преобразяваща Любов*“.

Бихме могли да кажем, че Тереза, подобно на Исус, дойде да спечели за Милосърдната Любов „не праведните, а грешниците“³. „*В миналото – възкликва нашата светица – само чисти и непорочни хостии са били приемани от силния и могъщ Бог; за да се удовлетвори Божията справедливост, са били нужни свършени жертви; но законът на страха е заменен от закона на Любовта и Любовта избра мен, слабото и несвършено създание, за жертва на всесъжение! Нима този избор не е достоен за Любовта? Да, за да бъде Любовта напълно удовлетворена, тя трябва да се принизи до нищото и да превърне това нищо в огън*“.

---

³ Мат. 9:13.

Нека помним, че „всичко, което направи Тереза, могат да го направят и всички малки души...“. Не каза ли тя: „О, Исусе! Знам, че ако все пак намериш душа, по-слаба, по-малка от моята душа, би Ти се понаправило да я обсипеш с още по-големи милости...“?

12. Деянието на себепринасяне на Милосърдната любов не предполага ли този, който го извършва, да таи надежда за награда?

Нашата светица отговаря в самата формула на деянието: „Не искам да трупам заслуги за Небето. Във вечерта на този живот ще се явя пред Тебе с празни ръце, защото не Те моля, Господи, да броиш моите дела“.

Също така в История на една душа тя казва: „Не богатства и слава, дори и небесна слава не иска моето сърце ... това, което искам, е Любовта“.

И ако тя умолява Господа да изгори незабавно всичките ѝ несъвършенства в пещта на Своята Любов, то е не защото тя търси собствената си красота, но единствено за да запази привилегията да може да Му доставя радост, да бъде удовлетворение за Неговото божествено Сърце: „Бих искала да Те утешавам за благодарността на злите, Му казва тя в своето себепринасяне, и Те умолявам да ме лишиш от свободата да не Ти угаждам, и ако от слабост понякога падам, нека веднага Твоят божествен поглед пречисти душата ми, изгаряйки всичките ми несъвършенства като огън, преобразяващ всичко в себе си...“.

13. Това деяние не носи ли все пак лични изгоди на душата, която ще го извърши?

Да, макар че нашата светица не ги търси целенасочено, тъй като нейните подбуди са лишени от всякакъв личен интерес. Ето как самата тя вижда тези основни изгоди:

1° Постоянно пречистване на душата, чиито несъвършенства са безспирно изгаряни от Любовта: „Ах, от този блажен ден на моето себепринасяне, пише света Тереза, Любовта ме прониква и обгръща; **във**

всеки миг тази Милосърдна любов ме обновява, очиства ме и не оставя в моето сърце никаква следа от грях“.

2° Едно по-висше съвършенство се отпечатва върху всички детайли на живота: „Когато една душа е напълно предадена на Любовта, **всичките ѝ действия, дори и най-незначителните, са белязани от този божествен печат“.**

3° Все по-светло изливане на Истината, т.е. на смирението, защото тази Любов е светлина и същевременно топлина: „Душата ми е цялата блестяща и позлатена – установява св. Тереза на Младенеца Исус – защото е изложена на въздействието на **лъчите на Любовта. Ако това божествено слънце не ми изпращаше своите лъчи, щях да стана веднага тъмна и мрачна“.** И тази светлина поддържа в душата едно все по-вкусовано усещане за нейната малкост, за нищожността ѝ и същевременно за Божието милосърдие: „Това, което се нрави на добрия Бог повече от най-жертвоготовните стремежи – и душата го повтаря заедно с нашата светица – **е да вижда, че обичам моята малкост и моята бедност, моята сляпа надежда в Неговото Милосърдие... Ето моето единствено съкровище...“.**

4° След като е живяла от любов, „душата ще се устреми **незабавно към вечната прегръдка на Милосърдната любов на добрия Бог,** което означава: без да преминава през чистилицето; за жертвите на Любовта, обещава св. Тереза, **няма да има съд, но добрият Бог ще побърза да възнагради с вечни наслади Своята собствена Любов, която ще види да гори в сърцата им ... Огънят на Любовта е по-освещаващ от този на чистилицето“.**

14. Това деяние има ли и някакво апостолско значение?

Да, то вдъхва на душата, предала се безрезервно на Любовта, силен апостолски плам заради изключителното място, с което по право я сподобява в лоното на Църквата:

„В сърцето на Църквата, моята Майка, аз ще бъда Любовта“, ще може да повтори душата след св. Тереза на Младенеца Исус.

Благодарение на Любовта „*тя ще бъде всичко*“, допринасяйки навсякъде и всякога до края на времената за всички дела на евангелската победа, защото „**Любовта включва в себе си всички призвания... Единствено тя движи различните членове на Светата Църква ..., тя обхваща всички времена и всички места..., с една дума, тя е вечна**“.

И ползата от нейната скрита роля не може да бъде надмината от никое друго действие: нашата светица с удовлетворение потвърждава това заедно със св. Йоан Кръстни: „*И едно зрънце от тази чиста любов – макар да изглежда, че душата не върши нищо – е по-драгоценно пред Бог и душата и по-ползотворно за Църквата, отколкото всички дела, взети заедно*⁴“.

15. Всички ли души, жертви на Любовта, ще получат в дял едни и същи привилегии?

Всички пожертвани души са изгорени, преобразени чрез Любовта и я излъчват, но само *в мярата, в която се предават на тази Любов*, т.е. в която ѝ предоставят пълна свобода и простор на действие. Св. Тереза на Младенеца Исус предупреждава своите последователи: „*Ще бъдем изгорени от Любовта дотолкова, доколкото се предадем на Любовта*“.

И както „в дома на небесния Отец има много жилища“⁵, така може да има много степени в себедаряването... Макар всички души, жертви на Любовта, да пребивават в пещта, могат да се намерят някои, които не се излагат напълно на нейната жар, но все пак и те притежават повече благодати от онези, които никога не са влезли в нея. Една особена нежност на Бога ги обгръща чак до последния миг на тяхното изгнание.

За тези, които не поставят граници на преливащата Божия любов, добрият Бог ще направи, както за св. Тереза, „*чудеса, безкрайно надминаващи техните огромни желания*“.

16. Тези съвършени жертви на Любовта ще бъдат ли многобройни?

Те могат да бъдат *легион*, понеже св. Тереза на Младенеца Исус (а след нея самият наместник на Исус Христос, папа Пий XI, по време на тържествената ѝ канонизация) моли настоятелно Господ да „*си избере легион от малки жертви, достойни за Неговата Любов ...*“, и нашата светица ни уверява между другото, че „*всичките ѝ надежди ще се осъществят*“.

17. Няма ли да е за предпочитане, от страх пред невярност, да се откажем да влезем в „легиона на малките души, жертви на Любовта“?

О, не! Та нали и Светата Църква не се отказва да кръсти едно дете, за чието постоянство във вярата не може да бъде сигурна! Напротив, тя го включва в своите редици, щастлива, че полага на едно чело печата на спасението, че потапя един изкупен човек в извора на благодатта. Така принасянето в жертва на Милосърдната любов на добрия Бог остава извор на многобройни благословии за онзи, който с искрено сърце, било то и само за един миг, влезе в *легиона*.

Ако обаче искаме да прибавим към тази заслуга и заслугата на послушанието и да си осигурим ръководител, който да ни съпровожда в тази постъпка – а към нея би било жалко да се пристъпи лекомислено – е уместно да се иска съвет от духовен наставник; неговото позволение е винаги извор на сигурност, а неговото насърчение дава сила на вярната душа.

⁴ Св. Йоан Кръстни, *Духовна песен*, 29, 2.

⁵ Йоан 14:2.

II.

След принасянето на Милосърдната любов

Задължения на жертвата на Любовта

Нейните надежди

Нейното поведение спрямо страданието

Нейната смърт от любов

18. Каква е водещата нагласа на сърцето, за да води жертвата на Любовта ревностен живот?

Св. Тереза на Младенеца Исус ни отговаря: „Самото желание да бъде жертва е достатъчно...“; желание искрено и постоянно, подкрепяно от твърдата надежда да получи от добрия Бог с пълното изливане на Неговата Любов и всички благодати, които ще ѝ позволят да Му отвърща със същото. Именно в този смисъл жертвата на Любовта повтаря със св. Тереза в нейното деяние на себепринасяне: „Аз съм сигурна, че Ти ще изслушаш моите желания; знам това, о, Боже мой! Колкото повече исках да дам, толкова повече ме караш да желая“.

19. Но какъв дял в работата има душата, жертва на Любовта, как да сътрудничи дейно на Милосърдната любов?

Душата, жертва на Любовта, има да извърши двойна работа: едната е много активна, втората изглежда пасивна, но изисква не по-малко щедрост.

Нейното първо задължение е да се стреми все повече към смирение, непрестанно да разчиства своето сърце, да го поддържа изцяло празно от доверие към себе си и от всяко суетно търсене на създанията. „Трябва да се съгласиш да останеш винаги бедна и без сили, ни казва св. Тереза, и тъкмо това е трудно, понеже къде ще намериш човек,

истински беден по дух? Трябва да го търсиш много далече⁶, т.е. в унижеността, в нищетата... За да се ползваш от съкровищата на Милосърдната любов, казва още тя, трябва да се смириш, да признаеш своята нищожност: ето кое много души не искат да направят!...“

Второто задължение на душата, жертва на Любовта, е да се стреми все повече и повече към „себеотдаването като малко дете, което заспива без страх в обятията на своя Отец“. Това е поведение на духовно детство, което не без причина е свързано с названието жертва, защото „нищо в човека не жертва толкова пълно неговото аз, колкото когато стане чистосърдечно малък“⁷. Св. Тереза на Младенеца Исус не се страхува да твърди, че „САМО това себеотдаване предава реално душата в обятията на Исус“ и така позволява на Неговата Любов да действа с пълна свобода и с цялата широта на Неговата мощ... Ето защо, отправяйки предизвикателство към душа, по-слаба от нейната, св. Тереза я уверява че „още по-големи милости, отколкото тези, с които бе изпълнена самата тя, ще бъдат нейн дял, стига тя да се предаде с пълно упование на безкрайното Милосърдие на добрия Бог“.

20. Кои са най-опасните пречки за този ревностен живот от любов?

Авторът на *Подражание на Христа* отговаря заедно със св. Тереза: „Щом почнеш да търсиш себе си, начаса спираш да обичаш“⁸. И това е така, защото отново запълваш сърцето си, то не е вече празно и мястото, поднесено на Любовта, намалява...

Подражание на Христа казва още: „Който не е готов да се предаде напълно на волята на своя Възлюбен, не знае какво е да обичаш“⁹.

И накрая, *Евангелието* ни учи, че който не е милосърден към своя ближен, препяства по този начин изливането на Милосърдната любов на

⁶ *Подражание на Христа* 2, 11, 4.

⁷ Монс. Гай.

⁸ *Подражание на Христа* 3, 7.

⁹ *Подражание на Христа* 3, 8.

добрия Бог в душата си¹⁰, защото Господ *ще си служи спрямо нас с мярката, с която ние си служим спрямо другите*¹¹.

21. Означава ли това, че истинските жертви на Любовта никога няма да сгрешат, поне що се отнася до тези три пречки?

Не, и самата св. Тереза ги предупреждава, успокоявайки ги: *„Безспорно, казва тя, можеш да паднеш, можеш да проявиш невярност, но Любовта, умейки да извлече добро от всичко, много бързо изгаря онова, което може да не е угодно на Исус, оставяйки в дъното на сърцето само смирен и дълбок мир“*.

Душата, значи, може да вижда, че е по-ниско от своя идеал, без да престава да бъде много благоугодна на добрия Бог. Ако при всяко падане искрено се смирява, тя напредва в ревността, защото Любовта намира в нея празния съд, който търси. Нашата светица смело я уверява: *„В едно деяние на любов, дори несъпроводено с чувства, всичко е възстановено, и то свръхмерно“*.

22. Как тогава жертвата на Любовта ще постигне светостта?

Тя разчита *единствено* и във всички обстоятелства **на Любовта**, очаквайки всяка *добродетел* от безкрайната мощ и щедрост на *Милосърдната любов*, на която се е предала безрезервно. Тя познава своята *„неспособност да възлезе със собствени усилия дори на първото стъпало на стълбата на светостта“*, но „тя знае на кого се е поверила“¹² и повтаря на Господа според самата формула на своето деяние на себепринасяне:

„Желая да бъда свята, но усещам своята немощ и Те моля, о Боже мой, Ти Сам да бъдеш моята святост. ... Всичките ни правди са нечисти

¹⁰ Срв. Мат. 18:33.

¹¹ Мат. 7:2; Лук. 6:38.

¹² 2 Тим. 1:12.

*пред Твоите очи*¹³. Затова искам да се облека в **Твоята справедливост** и да получа от **Твоята любов** *вечното притежание на Теб Самия*“.

23. Но кое е огнището, което тук, на земята, ще подхранва този постоянен живот от любов?

„Божественото огнище, откъдето душата жертва ще черпи Живот“, ще бъде Светото Причастие, това ненадминато изобретение на *Милосърдната любов* на добрия Бог, жадуващ да се съедини с човешката *окаяност...* Именно това тайнствено и несравнимо „единение“ – чрез своето деяние на себепринасяне – св. Тереза на Младенеца Исус копнее да види да се осъществява и укрепва духовно във всички моменти на нейния живот. Тя казва на добрия Бог със смирена смелост: *„С упование Те моля да дойдеш да завладееш моята душа. Ех, не мога да приемам Светото Причастие толкова често, колкото желая; но, Господи, не си ли Ти Всемогъщ?... Пребъдвай в мен като в дарохранилницата, никога не се отдалечавай от Твоята малка хостия...“*¹⁴

24. И с какъв външен знак ще се разкрива искреността на този живот от любов?

С едно постоянно нарастване на истинското *братолюбие*, което е естествена последица от искрената любов към Бога.

Св. Тереза на Младенеца Исус ни споделя, че след нейното принасяне на *Милосърдната любов* тя получава благодатта да *„разбере в цялата ѝ пълнота заповедта за братолюбието“*:

„Стараех се преди всичко да обичам Бога, обяснява тя, и обичайки Го, открих тайната на Неговата нова заповед...“, тази да се обичаме едни други, както Исус ни обикна...“¹⁵. И светицата всеки ден потвърждава това на практика: *„Колкото повече съм единена с Исуса, толкова повече обичам всички мои сестри“*. След нея истинската всесъжнена жертва, предадена на изгарящите пламъци на Божията любов, ще може да каже:

¹³ Срв. Ис. 64:5.

¹⁴ Думата *хостия* за нея е равнозначна на думата *жертва*.

¹⁵ Йоан 13:34.

„Откакто този сладък пламък изгаря моето сърце, тичам с наслада, о, мой Боже, по пътя на Твоята нова заповед...“.

25. Заради своето себепринасяне жертвата на Любовта обрича ли се на извънредни страдания?

Тя се стреми единствено към *Любовта*, „най-превъзходния дар“¹⁶. Тя се предава на благата и състрадателна **Милосърдна любов** на добрия Бог без никакво друго желание освен да *Го обича* и да *събужда любов към Него*, без да мисли за себе си и за това, което би могло да ѝ се случи.

„Става дума за дете, което се предава на волята на своя Отец, за да страда или да се радва според желанието на любовта Му“.

26. Тогава дали св. Тереза на Младенеца Исус има предвид по-съвършено разположение от това да желаш да страдаш?

Да, и тя го уточнява още в първите редове на *Деянието на себепринасяне*: „Желя да изпълнявам съвършено **Твоята воля**“.

В края на своя живот нашата светица потвърждава така мисълта си: „Не мога вече ревностно да искам нищо друго освен съвършеното изпълнение на **Божията воля** върху моята душа... Не желя вече страданието, нито смъртта. Дълго време ги призовавах като пратеници на радостта... Днес само себепредаването ме води, нямам друг компас“.

Тя повтаря същите думи и на смъртния си одър: „Не обичам едно нещо повече от друго. **Това, което добрият Бог обича повече и избира за мен, това е, което повече ми харесва. Каквото Той прави, това обичам!**“.

¹⁶ 1 Кор. 13:31.

27. Заради това ли нашата светица нарича жертвата на Любовта „щастлива жертва“?

Да, именно защото това себепредаване, „*благ плод* на Любовта¹⁷“, е сладост дори и в страданието. Всъщност, Любовта „*най-горчивото в приятна сладост превръща*“¹⁸.

Безспорно „Любовта има времена за изпитание, както и времена за утеха“¹⁹, но тя винаги притежава изключителното предимство да умее да *преобрази болката в радост*, може би неусещана радост, както е неусещана и самата Любов, но „*над всяка радост*“. Именно нея изпитва св. Тереза на Младенеца Исус, когато пее: „*Да, да страдам, обичайки, това е най-чистото щастие... Моята радост е да обичам страданието...*“.

Именно тази *съвършена радост*, великолепно цвее на Любовта, тя вижда като достойние на *щастливите* жертви от нейния *легион* и иска да я завещае на своите сестри като върховно свидетелство за нейното изпълнено с нежност братолюбие: „*Не ви обещавам да ви спестя изпитанията* – им казва тя, преди да ги напусне, за да отиде на Небето – *но ще ви помогна да ги обичате, и ще казвате заедно с мен*: „*Ти ме изпълваш с радост, Господи, чрез всичко, което правиш*“²⁰.

28. Ако обобщим, може ли да се заключи, че деянието на себепринасяне на Милосърдната любов доставя истинско щастие на душата жертва?

Да, душата жертва, призовавайки „*безкрайната нежност на добрия Бог*“, може само да спечели повече вътрешен **мир и радост**, защото божествената любов, нахлула в човешкото сърце, може само да му донесе всяко начало на щастие.

¹⁷ Св. Августин.

¹⁸ *Подражание на Христа* 3, 5. Цит. по: Тома Кемпийски, *Подражание на Христа*, превод Методий Устичков, под редакцията на Анна Б. Николова, София: Хемус, 1997, с. 111.

¹⁹ Пак там.

²⁰ Срв. Пс. 91:5.

Нещо повече, деянието на себепринасяне, предавайки душата във владение на МИЛОСЪРДНАТА любов, ѝ дава сигурност, че тази Любов „ще изпитва съчувствие към нейната слабост, ще се отнася с нея – във всеки един случай, през всички превратности на изгнанието – с *благост*, с МИЛОСЪРДИЕ“ и върховна щедрост.

Св. Тереза на Младенеца Исус провъзгласява това и в „последното си изпитание“²¹, което според нейното собствено признание ѝ *отнема всяко чувство на утеха*: „*Никога не бях усещала толкова добре, че Господ е благ и милосърден!*...“. И вече навлязла в тревогите и сенките на смъртта, тя все така повтаря като победна песен: „*Не съжалявам, че се предадох на Любовта, напротив!*...“

29. Да умреш от любов, означава ли това да умреш във възторг?

Макар че за душата жертва смъртта от любов съдържа в себе си едно вътрешно предразположение на мир и любовно упование, тя все пак не предполага премахване на страданията, които при смъртта са дан, плащан на греха.

Св. Тереза на Младенеца Исус ни обръща внимание на това, тя, която получи особено голямо участие в изкупителните страдания: „*Нашият Господ умря на Кръста в мъки и все пак това бе най-красивата смърт от Любов, която някога хората са видели! Да умреш от любов, това не означава да умреш във възторг*“.

Тя държи да предупреди своите сестри в началото на болестта си: „*Не се натъжжавайте*, казва им тя, *ако много страдам и ако не видите у мен никакъв знак за щастие в часа на смъртта... Нашият Господ умря като Жертва на любовта и вижте каква беше Неговата агония!*“

Но страданията от последните мигове, отредени различно на всяка душа съобразно намеренията на божествената Премъдрост, са все пак смекчени за жертвата на Любовта от *сигурността*, че Този, на Когото тя се е поверила сяпко, „*ще ѝ даде кураж според мярата на страданията ѝ...*

Аз не се страхувам, ако те ще нарастват – има право да повтори тя заедно със св. Тереза – *понеже едновременно с това Той ще усилва и моето търпение*“.

30. Какво тогава означава всъщност изразът „да умреш от любов“?

Според мисълта на св. Тереза на Младенеца Исус и без претенция да сме изчерпателни по повод на тайните на Божието милосърдие, изразът *да умреш от любов* означава, че в последния миг на живота добрият Бог ще даде „*да преливат* с едно неподозирано изобилие *потоците на безкрайната Му нежност във всесъженната жертва, подготвяйки я в един миг да се яви пред Него и правейки така, че нишката на нейния живот да прекъсне*“²² под въздействието на **Неговата Любов**.

Защото това е моментът на най-голяма БЕДНОСТ за синовете Адамови, това е часът на изпитание, който ще накара МИЛОСЪРДНАТА *Любов* на небесния Отец да се излее напълно, отвъд всички граници, върху малката жертва, преобразявайки я в Него в една „*вечна прегръдка*...“.

Тази смърт изцяло от любов, прекрасен завършек на земния живот, не е непременно сетивно изживявана или външно проявена, нито свързана с външни знаци на радост или дори на пълно познание или набожност. Но ние вярваме, че тя *неминуемо* се осъществява според *надеждата* на вярната жертва в *Милосърдието* на добрия Бог, защото Той е величествен в Своите въздаяния, „Той може да свърши несравнимо повече от всичко, що просим или за каквото помисляме“²³ и „да се надяваш на велики неща от Него, означава да Го прославяш“²⁴.

²¹ *История на една душа*, глава IX.

²² Това са думи на нашата светица, вдъхновени от св. Йоан Кръстни.

²³ Еф. 3:20.

²⁴ Св. Йоан Кръстни.

ПРИЛОЖЕНИЕ

31. Необходимо и достатъчно ли е, за да бъдеш истинска жертва на Любов, да казваш често „Деянието на себепринасяне“, съставено от св. Тереза на Младенеца Исус?

Не, не е необходимо, защото св. Тереза на Младенеца Исус ни казва в самата формула на *Деянието*: „Искам, о, Възлюбени мой, с всеки удар на моето сърце да Ти подновявам това приношение безброй пъти“, което не изисква никакво произнасяне на думи. Същевременно честото произнасяне на *Деянието* не е достатъчно, тъй като пълното себеотдаване на жертвата на Любовта е преди всичко „разположение на сърцето“.

Ето защо то не зависи от използването по-често или по-рядко на каквато и да е формула. Все пак Светата Църква, искайки да подкани верните не само да казват това *Деяние на себепринасяне*, но също и да се проникнат от самите мисли и думи на св. Тереза на Младенеца Исус, която го повтаряше често, обогати с ценни *индулгенции* текста на молитвата, избликлала от сърцето на светицата под полъха на Божия Дух.

Ето подробности за тези индулгенции:

ИНДУЛГЕНЦИИ, свързани с измолване на ДЕЯНИЕТО НА СЕБЕПРИНАСЯНЕ, написано от св. Тереза на Младенеца Исус:

1° **ЧАСТИЧНА индулгенция 3 години** – всеки път, когато верните измолват със съкрушено сърце и с набожност това *Деяние на себепринасяне*.

2° **ПЪЛНА индулгенция** – всеки месец, при обикновените условия, за този, който измолва това *Деяние* всеки ден от месеца.

Откъс от *Деянието на себепринасяне*, свързан с индулгенциите:

„За да живея в деяние на свършена Любов, аз се принасям като всесъжenna жертва на Твоята Милосърдна любов, като Те умолявам да ме изгаряш безспир, оставяйки в душата ми да преливат потоците на БЕЗКРАЙНА НЕЖНОСТ, които са скрити в Теб, и така, о, Боже мой, да стана мъченица на Твоята Любов!...“

Нека това мъченичество, след като ме подготви да се явя пред Теб, най-накрая ми донесе смъртта и душата ми да се устреми незабавно към вечната прегръдка на Твоята МИЛОСЪРДНА ЛЮБОВ..“

Искам, о, Възлюбени мой, с всеки удар на моето сърце да Ти подновявам това приношение безброй пъти, докато изчезнат сенките и аз мога да Ти изказвам отново и отново моята любов във вечното лицезрение!...“

Дадено в Рим на 31 юли 1923 г. и 23 декември 1935 г.